

Trafikskadenämnden

Referat 1-2022

Fråga om ersättning för bestående men när den skadelidande har avlidit av orsaker som inte beror på skadan och invaliditetsgraden inte kunnat fastställas före dödsfallet. Också fråga om ersättning för substansförlust.

När det endast finns prognoser om den medicinska invaliditetsgraden bör ersättning för bestående men beräknas utifrån de omständigheter som var kända före dödsfallet. Om ersättning för lyte har fastställts före dödsfallet bör full ersättning utgå enligt tabell.

I ett yttrande den 28 oktober 2021 framgår följande.

Trafikolyckan inträffade i mars 2020 när den skadade var 77 år gammal. Han fick en fraktur på vänster fotled. Det uppstod komplikationer i form av en infektion och sår som inte läkte, vilket till slut ledde till att vänster underben måste amputeras i april 2020. Den skadade avled av andra orsaker än skadebetingade besvär i februari 2021.

I september 2020 bedömde en medicinsk rådgivare i ortopedi att invaliditeten var minst tolv procent på grund av underbensamputation med god protesfunktion men att det fanns en risk för en invaliditet om 19 procent motsvarande underbensamputation med dålig protesfunktion. En slutbedömning av invaliditeten bedömdes kunna göras tidigast ett år efter den sista operationen. Vidare rekommenderade den medicinska rådgivaren att ett invaliditetsintyg skulle upprättas med tanke på svår komplikation efter fotledsfraktur.

Nämnden gjorde följande bedömning.

I förarbetena till 6 kap. 3 § skadeståndslagen (prop. 2000/01:68 s. 76-77) framgår bland annat följande: ”Frågan är då hur ersättningen skall bestämmas när den skadelidande har avlidit efter det att anspråket har framställts men innan det har fastställts....I enlighet med de allmänna reglerna om bestämmande av skadestånd torde ersättning böra betalas för den faktiska skadan. Det synes innebära att skadeståndet skall beräknas – på samma sätt som gäller enligt praxis beträffande skadestånd för kostnader och inkomstförlust – med utgångspunkt i den skada som den avlidne faktiskt kom att uppleva under sin livstid, det vill säga den skada som hänför sig till tiden före dödsfallet. Det gäller såväl ersättning för ideell skada vid personskada – alla skadetyperna – som ersättning för kränkning.”

Huvudregeln är således att – när en definitiv medicinsk invaliditetsgrad inte fastställts före dödsfallet – menersättning ska lämnas för den skada som den avlidne faktiskt kom att uppleva under sin livstid. Ersättningen beräknas då utifrån antalet månader mellan invaliditetstidpunkten och dödsfallet. Om en definitiv medicinsk invaliditetsgrad borde ha kunnat fastställas före dödsfallet görs undantag från huvudregeln och ersättning utgår i sådana fall enligt tabellverket, vars ersättningsbelopp baseras på en normal livslängd. Invaliditeten bör kunna fastställas när behövlig utredning har lagts fram.

Det framgår att den skadade avled knappt ett år efter olyckan. Innan dess hade en medicinsk rådgivare bedömt lägsta invaliditet till tolv procent och riskinvaliditet till 19 procent, beroende på hur protesfunktionen skulle ha blivit. En slutlig bedömning menade den medicinska rådgivaren kunde göras tidigast ett år efter den sista operationen, det vill säga tidigast i april 2021. Mot den bakgrunden borde en definitiv invaliditetsgrad inte ha kunnat fastställas före dödsfallet. Ersättning för bestående men bör därför lämnas med utgångspunkt i den skada som den skadade faktiskt kom att uppleva under sin livstid.

En definitiv invaliditetsgrad kan ofta fastställas på befintligt underlag efter dödsfallet. I det aktuella ärendet var det inte möjligt eftersom det endast fanns prognoser om invaliditeten. Ersättningen bör vid sådana omständigheter i möjligaste mån beräknas utifrån de omständigheter som var kända före dödsfallet. Därför bör ersättningen beräknas utifrån prognosen om lägst förväntad invaliditet om tolv procent.¹

Eftersom vänster underben amputerades på grund av olyckan förelåg också rätt till ersättning för substansförlust. Sådan ersättning hade fastställts och lämnats före dödsfallet. Full ersättning bör därför utgå enligt tillämplig tabell.

(880-2021)

¹ I det aktuella ärendet uppgick antalet månader mellan invaliditetstidpunkten och dödsfallet till avrundat åtta månader. Ersättning för bestående men enligt tillämplig tabell utifrån en invaliditet om tolv procent och en ålder om 78 år uppgick till 45 000 kr. Det beloppet delas med den livsvariga kapitaliseringsfaktorn vid samma ålder, i detta fall 8,4. Det ger en årlig ersättning om 5 357 kr. Ersättningen för åtta månader uppgick därför till 3 571 kr. Beräkningsmodellen ser alltså ut enligt följande: (ersättning för bestående men / livsvarig kapitaliseringsfaktor) = årlig ersättning för bestående men.